

இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவும், தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தவும், இலங்கை அரசுக்கு முன்னால் உள்ள இரண்டு வழிகள்!

இலங்கை என்ற ஒரு குட்டித்தீவு நாட்டுக்கு எதிராக இன்று உலக அரங்கில் பல்வேறு சக்திகள் தீவிரமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கையின் பூகோள அமைவிடமும், அந்த நாட்டில் உள்ள அரசாங்கம் பின்பற்றி வரும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கொள்கைகளும்தான் அதற்கான பிரதான காரணிகள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருப்பினும் அந்த நாட்டின் அரசாங்கம் அங்குள்ள சிறுபான்மை இனங்கள் சம்பந்தமாக கடந்த காலங்களில் பின்பற்றிய தவறான கொள்கைகளே, இந்த சர்வதேச நாசகார சக்திகளுக்கு ஆயுதமாகப் பயன்பட்டு வருகின்றது என்பதை, அந்த நாட்டு அரசாங்கம் இன்னமும் உணராமல் இருப்பதுதான், பிரச்சினையின் இன்னொரு பக்க பாதக அம்சமாக இருக்கின்றது.

அமெரிக்காவும் அதன் மேற்கத்தைய கூட்டாளி நாடுகள், ஐ.நா மனித உரிமை ஆணையாளர் நவநீதம்பிள்ளை, மனித உரிமைப் காப்பகம், சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை, ஆசிய மனித உரிமை அமைப்பு, சர்வதேச நெருக்கடிக் குழு என்பவை ஏறத்தாழ ஓர் அணியாக இலங்கைக்கு எதிராகச் செயல்படுகின்றன.

இவை உலகில் எத்தனையோ நாடுகளில், எத்தனையோ விதமான மனித உரிமை மீறல்களும், பிரச்சினைகளும் இருக்க, இலங்கையில் மட்டும்தான் மனித உரிமை மீறல்கள் நடந்துள்ளது போல, இலங்கைக்கு எதிராக 'இரண்டில் ஒன்றைப் பார்த்து விடுவோம்' என்ற தோரணையில் செயல்பட்டு வருகின்றன.

இந்த நாடுகளில் அநேகமானவை புலிகள் இயக்கத்தை தமது நாடுகளில் இன்றுவரை பயங்கரவாத அமைப்பாகப்

பட்டியலிட்டு வைத்திருக்கின்றன. ஆனால் புலிகளின் 30 வருடப் பயங்கரவாத செயல்பாடுகளை இலங்கை அரசாங்கம் 2009 மே மாதத்துடன் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்த பின்னரே, இலங்கையின் மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்துப் பேச ஆரம்பித்திருக்கின்றன. அதுவும் ஒருதலைப்பட்சமாக, புலிகளின் மனித உரிமை மீறல்களைத் தவிர்த்துவிட்டு, அரசின் மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி மட்டுமே பேசி வருகின்றன.

அப்படியானால் அதற்கு முன்னர் 30 வருடமாக இலங்கையில் யுத்தம் நடைபெற்ற காலத்தில் மனித உரிமைகள் மீறப்படவில்லையா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இறுதியுத்த நேரத்தில் 40,000 பேர்வரை கொல்லப்பட்டதாக

இந்த சக்திகள் கூறி வருகின்றன. இன்னமும் போரில் இறந்தவர்கள் சம்பந்தமாக முறையான கணக்கெடுப்புகள் எதுவும் நடாத்தப்படாத நிலையில், இந்தத் தொகை பற்றிய விபரங்கள் இவர்களுக்கு எவ்வாறு சிடைத்தது என்பது கேள்விக்குரியது.

அத்துடன் இறுதிக்கட்டப் போர் நடைபெறுவதற்கு

முன்னரே அதுவரை நடந்த போரில் சுமார் 1 இலட்சம் வரையிலானவர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளதாக அப்பொழுது இதே சக்திகள் கூறி வந்தன. அப்படியானால் ஏன் அப்பொழுதே இந்தப் பிரச்சினைகளை இவர்கள் எழுப்பவில்லை? யுத்தம் நடைபெற்ற போது, அதில் ஈடுபட்ட இருதரப்புக்கும் பல்வேறு வழிகளில் உதவி வந்த இந்த சக்திகள், பயங்கரவாதப் புலிகள் அழிக்கப்பட்டு, போர் முடிவுக்கு வந்த பின்னரே மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் பார்க்க...

நாறு சிந்தனை மலரட்டும்

நுகர்வுக் கலாச்சாரத்திலிருந்து உழைப்புடன் கூடிய வாழ்வுக்கு மீளுங்கள்

இலங்கையில் தமிழர்கள் கடின உழைப்புக்குப் பெயர் போனவர்கள் என்ற பெயர் நீண்டகாலமாக நிலைத்து வந்ததுண்டு. அதேபோல கல்வி அறிவிலும் கரை கண்டவர்கள் எனக் கொண்டாடப்பட்டவர்கள். செல்வத் தேட்டத்திலும் சோடை போகாதவர்கள். வீருந்தோம்பலிலும் புகழப்பட்டவர்கள். இந்தப் புகழாறங்களை விவளிநாட்டவர்கள் சூட்டுவதற்குப் பல காலம் முன்னரே, நமது நாட்டு ஏனைய இன மக்களால் - குறிப்பாக சீங்கள மக்களால் தமிழர்கள் விதந்து கொண்டாடப்பட்டவர்கள்.

இது ஒரு மகத்தான பொற்காலமாக இன்னமும் சீல பழைய தலைமுறையினரால் நினைவு கூரப்படுவதுண்டு. யாழ்ப்பாணத்து கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழமும், முருங்கைக்காயும், நல்லெண்ணையும் கொழும்பிலுள்ள அரசு உயர் அத்தகாரிகளை மயக்கிய காலமொன்று இருந்தது. அதேபோல யாழ்ப்பாணத்து புகையிலை மலையாளத்தாரை (கேரளா) மட்டுமல்லாமல், தென்னிலங்கை கீராமப்புறத்து சீங்களவர்களையும் கட்டிப்போட்ட ஒரு காலமும் இருந்தது. இது எல்லாம் ஒரு காலம்.

இந்த பொற்காலத்தை வைத்தோ என்னவோ 'ஆண்ட தமிழன் மீண்டும் ஒருமுறை ஆள நினைப்பதில் தவறென்ன?' என்ற அங்கலாய்ப்புடன் எமது 'தேசிய விடுதலைப் போராட்டம்' ஆரம்பமானது. ஆனால் விவள்ளைக்காரன் வழங்கிய விவள்ளை சட்டை உத்தியோகத்தர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்போராட்டம், அத்தீவரம் இல்லாத கட்டிடம் போல, 2009இல் தகர்ந்து போனது.

இப்பொழுதும் சீல தமிழர்கள் விவசாயம் செய்கிறார்கள்தான். ஆனால் அது தமிழர்களின் பொருளாதாரத்திலோ அல்லது அவர்களது 'ஆண்ட பாரம்பரியத்திலோ' ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக இல்லை. தமிழர்களின் ஆரம்பகால சுயாதீன வாழ்வில் ஆதிக்கம் செலுத்திய விவசாயமோ, அந்நியர் ஆட்சி வந்த பின்னர் அந்த விவசாயத்துடன் சேர்ந்து செல்வாக்குச் செலுத்திய உத்தியோக புருச இலட்சணமோ, இன்றைய தமிழர் வாழ்வில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகத் தெரியவில்லை.

பழைய சுயாதீனமான நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்விலிருந்து தமிழர்கள் முதலாளித்துவத்தை நோக்கிய படிமுறை வளர்ச்சியை அடைவதற்கு முன்னர், அவர்கள் வாழ்வில் யுத்தம் தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது. அதைத் தீணத்தவர்கள் சீங்கள ஆட்சியாளர்களா, தமிழ் தலைவர்களா, ஏகாதிபத்திய சக்திகளா என்பதை ஆராய்வதற்கு இது பொருத்தமான களம் அல்ல. இருப்பினும் அவர்களது விவசாய வேரும், உத்தியோக மகுடமும் அறுத்தெறியப்பட்டுவிட்டது.

இப்பொழுது தமிழர்களின் வாழ்வு விவளிநாட்டுப் பணத்திலும், உள்நாட்டு உபர்த் தொழில்களிலும் ஈட்டப்படும் பணக் காக்கங்களால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அதன் விளைவாக அந்தப் பணம் தரும் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தால், அலங்கார வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஒரு வாழ்க்கை முறை அங்கு தலையெடுத்துள்ளது. இதில் கவலையான விடயமென்னவெனில், விவளிநாடுகளில் உள்ள உறவுகள் கடினமான தொழில் செய்து உழைக்கும் பணமே பெரும்பாலும் தாயகத் தமிழர்களின் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்துக்கு உரம் போடுகிறது. இந்த நுகர்வுக் கலாச்சாரம் பல விரும்பாத கலாச்சாரச் சீரழிவுகளைத் தமிழர் வாழ்வில் விதைத்து வருகிறது.

யுத்தம் விவசாயத்தையும், கடற் தொழிலையும், உத்தியோக வாய்ப்புகளையும் அழித்தொழித்தது. தற்போது யுத்தம் முடிந்துவிட்டது. யுத்தத்துக்கான அடிப்படைக் காரணியான இனப்பிரச்சினை இன்னமும் தீர்க்கப்படவில்லை என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் இன்றைய உலகமயமாக்கலின் கீழான முதலாளித்துவத்தின் ஒரு சீறப்பு அம்சமாக, இலங்கையின் அரசு முதலாளித்துவம் தமிழர் பகுதிகளிலும் பொருளாதார அபிவிருத்திகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. இது ஒரு வகையில் தமிழர்களுக்கான சந்தர்ப்பமாகும்.

இழந்துபோன தமிழர்களின் பாரம்பரிய சுயாதாரப் பொருளாதாரத்தை புதிய சரித்திரச் சூழ்நிலைகளின் கீழ் கட்டியெழுப்ப இது ஒரு வாய்ப்பு. புலம்பெயர் உறவுகளின் முதலாம் இரண்டாம் தலைமுறைகளின் தாயகப் பற்றுக்கள் கலாவதியாகிக் கொண்டு வருவதால், தாயகத்தில் வாழும் தமிழ் உறவுகள் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தமது பொருளாதாரத்தை தமது மண்ணில் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். அதன் மூலம் விவளிநாடுகளில் வாழ்பவர்களின் கரங்களை எதிர்பார்க்காமலும், நுகர்வுக் கலாச்சாரச் சீரழிவுகளில் சீக்காமலும் எமது இனம் மீண்டும் தலை நிமிர்ந்து வாழ வழி வகுக்க முடியும்.

*

வானவில்

தொடர்பு முகவரி: 'வானவில்' இதழுக்கு ஆக்கங்களை அனுப்ப விரும்புவவர்களும், இதழ்களைப் பெறவிரும்புவவர்களும் மற்றும் அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும் பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.
sunvaanavil@gmail.com

இலங்கைப் புரட்சி பற்றிய பிரச்சினைகள் சில

ஒரு முற்கூறிப்பு:

வாசகர்களே, நீங்கள் வாசிக்கப்போகும் தோழர் வீகரர் சில்வாவின் இக்கட்டுரை, கம்யூனிஸ்ட் என்ற தத்துவார்த்த சஞ்சிகையின் 2ஆவது (1964 ஜூன்) இதழில் வெளிவந்ததாகும். நா.சண்முகதாசனை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஒரு சில இதழ்கள் மட்டுமே வெளியான இச்சஞ்சிகை, சர்வதேசிய கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் பெரும் வாதப் பிரதிவாதங்களும் அதனால் பிளவும் ஏற்பட்டு, இலங்கையிலும் அப்பிளவு நிகழ்ந்த பின், ஒரு சாராரின் (சீனசார்பு) கருத்துக்களை முன்வைக்க வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகையாகும்.

இலங்கையின் முதலாவதும், இடதுசாரிக் கட்சியுமான இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி 1935இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இடையே அதன் தலைவர்கள் சிலர் அக்கட்சியினுள் சோவியத் புரட்சிக்கு எதிராகச் செயல்பட்ட ரொட்ஸ்க்சீஸு தத்துவத்தைப் புகுத்த எடுத்த முயற்சியால், அக்கட்சியில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட்டுகள் வெளியேறிச் சென்று 1943 ஜூலை 3ஆம் திகதி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை உருவாக்கினர். சமசமாஜத் தலைவர்களின் தவறான போக்கால் இடதுசாரி இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட இந்த முதலாது பிளவு, இலங்கையின் சோசலிஸு இயக்கத்தைப் பெருமளவு பலவீனப்படுத்தியது.

காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசில் (1964) இணைந்து மந்திரிப் பதவிகள் பெற்றதன் மூலம், இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் மீது மக்களுக்கிருந்த நம்பிக்கையைத் தகர்த்தெறிந்தனர்.

தோழர் வீகரர் சில்வாவின் இக்கட்டுரை சுமார் 50 வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தச் சம்பவங்கள் நடந்தேறிய காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். எனவே வாசகர்கள் இக்கட்டுரையை, வாசிக்கும் போது அந்தக் காலகட்டத்தை மனதில் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

இன்றும் கூட இலங்கை மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்பு, உள்நாட்டில் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகள் என்பனவற்றுக்கு வெற்றிகரமாக முகம் கொடுத்து, நாட்டை முற்போக்கான பாதையில் வழி நடாத்திச் செல்வதானால், ஐக்கியப்பட்ட, பலமான இடதுசாரி இயக்கம் ஒன்றைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய தேவை உள்ளது என்பதை, உண்மையான முற்போக்கு சக்திகள் உணர்ந்து கொள்வர்.

- வானவில் ஆசிரிய குழு

பின்னர் 1963 - 64 காலகட்டத்தில் சர்தேச கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட பிளவால் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஒரு பிளவு ஏற்பட்டது. அது இலங்கையின் சோசலிஸு இயக்கத்தை மேலும் பலவீனப்படுத்தியது. அதன் பின்னர் சமசமாஜக் கட்சியிலும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் மேலும் பல பிளவுகள் தோன்றி, இலங்கையின் ஒட்டுமொத்த இடதுசாரி இயக்கமுமே இன்று மிகவும் பலவீனமான நிலையை அடைந்துள்ளது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் (1963) மூன்று இடதுசாரிக் கட்சிகள் இணைந்து உருவாக்கிய 'இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி' யிலும், அதன் தலைமையிலான தொழிற்சங்க கூட்டுக் குழு முன்வைத்த 21 கோரிக்கைகளின் பின்னாலும், நாட்டின் முழுத் தொழிலாளி வர்க்கமும், உழைக்கும் மக்களும் அணிதிரண்டு நின்றனர். ஆனால் சமசமாஜக் கட்சித் தலைவர்கள் அவை எல்லாவற்றையும் கைவிட்டு,

கடந்த 30 வருட காலமாக பலதரப்பட்ட அபிப்பிராய பேதங்களுக்கிடையில் அபிவிருத்தியடைந்து வந்த இந்த நாட்டின் சோசலிஸு இயக்கங்களில் அன்று இருந்ததைப் போலவே இன்றும் அவ்வபிப்பிராய பேதங்களில் சில இருந்து வருகின்றன என்பது பலரும் அறிந்த வீடியமாகும். இவ்வளவு நீண்டகாலமாக இருந்து வந்த ஒரு பாரதாரமான கொள்கை அபிப்பிராய பேதத்தினாலேயே இந்நாட்டின் சோசலிஸு இயக்கம் பல குழுக்களாகப் பிளவுபட்டிருந்ததோடு, அக்கொள்கை பேதங்களும் சரித்திரபூர்வமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகவும் இருந்தன. இக்கொள்கை அபிப்பிராய பேதங்களுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே அதிப்படியாக உட்பட்டிருந்த பிரச்சினை ரொட்ஸ்க்சீஸுவாதமும் ஸ்டாலினிஸு வாதமுமேயாகும். இவ்விரண்டு அபிப்பிராய பேதங்களையும் முன் வைத்து இந்நாட்டில் ஏற்பட்ட வாத

வீவாதங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது, சோவியத் நாட்டில் சோசலிஸத்தைக் கட்டி வளர்ப்பது சம்பந்தமாக ரொட்ஸ்க்கி, ஸ்டாலின் ஆகியவர்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட அடிப்படைக் கொள்கை வேறுபாடாகும்.

இந்தக் கொள்கை வேறுபாடு ஏற்பட்ட சரித்திரக் காலகட்டத்தில், சர்வதேசிய அரங்கில் ஏற்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலைக்கேற்ப உலகில் நிலைகொண்ட ஒரே சோசலிஸ நாடான சோவியத் நாட்டை ஏகாதிபத்தியவாதிகளிடம் இருந்தும் பாசிலவாதிகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதும் நிலைநாட்டிக் கொள்ளுவதுமே உலகம் பூராவிலுமுள்ள சர்வதேச சோசலிஸ இயக்கத்தின் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த கடமையாக இருந்தது. ஆகையினால் அக்காலகட்டத்தில் எவரும் எத்தகைய பிரயத்தனங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அபிப்பிராய பேதங்கள் சரித்திரபூர்வமாகவே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக இருந்தன. அதைத் தட்டிக் கழிக்கவும் முடியாமல் இருந்தது. அவ்வபிப்பிராய பேதங்களினால் இந்நாட்டின் சோசலிஸ இயக்கம் பிளவுபட்டிருந்தாலும் அதனுடே மிக முக்கியமான சிந்தனைப் பரிணாமமும் அதன்மூலம் ஏற்பட்டது.

ஆனால், இதன்மூலம் குறிப்பிட வேண்டியதென்னவெனில், அவ்வபிப்பிராய பேதங்களுக்கிடையில் இலங்கைப் புரட்சியின் வெற்றிக்கான முக்கிய தேசியப் பிரச்சினையான ஒன்றுகூட அவ்வீவாதத்திற்கு உட்படவில்லை. ரொட்ஸ்க்கிலவாதம் அல்லது ஸ்டாலினிஸம் சம்பந்தப்பட்ட அபிப்பிராய பேதம் பற்றி இந்நாட்டு சோசலிஸ இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் விவாதத்தில் சாதாரண பொதுமக்கள் கவனம் செலுத்தவோ அல்லது ரசிக்கவும் விரும்பாததுவும் ஒரு காரணமாகும். அபிப்பிராய பேதங்களுக்கு உட்பட்டவர்கள், இலங்கைப் புரட்சியின் வெற்றியை வேகப்படுத்துவதற்குரிய நடவடிக்கைகளையோ அல்லது பின்பற்றக்கூடிய தந்திரோபாயங்கள் சம்பந்தமான தூரதிரூஸ்டி கண்ணோட்டங்களையோ சம்பூரணமாக மறந்து, மானசீக சிருஸ்டிகளையும், பிரதியட்ச நடவடிக்கைகள் சிலவற்றை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு விவாதித்தபடியால், அவ்வீவாதங்கள் சாதாரண மக்களுடைய பிரச்சினைகளை மறந்து, தேசியத் தேவைகளைத் தட்டிக்கழித்து நடைபெற்ற சம்பவங்களாகவே திகழ்ந்தன. இலங்கைப் புரட்சியின் எதிர் வர்க்கம் எது, நட்புக் கொள்ளும் கூட்டு வர்க்கம் யாது என்பதைப் பற்றிய விவாதமே நடைபெறவில்லை. அத்துடன் அப்பிரச்சினைக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் எவரும் கொடுக்கவில்லை.

ஆனால் 1963ஆம் வருடம் இந்நாட்டிலுள்ள சோசலிஸ இயக்கங்களுக்கிடையில் நடைபெற்று வந்த ரொட்ஸ்க்கிஸ, ஸ்டாலினிஸ விவாதங்களை விட தேசிய ரீதியாக பல முக்கிய பிரச்சினைகள் எழுந்துள்ளன. இப்பிரச்சினைகள் இடதுசாரி இயக்கத்தினுள் ஏதாவதொரு வகையில் ஐக்கியம் ஏற்பட்டதிலிருந்தே வெளிக்கிளம்பின. இக்காலகட்டம், அதாவது இடதுசாரி ஐக்கியம் ஏற்பட்ட

இக்காலகட்டத்தில், கொள்கை ரீதியான சில பிரச்சினைகளை எழுப்பியவர்களைச் சிலர் வேண்டுமென்றே சீர்குலைவுவாதிகள் என்று ஒதுக்கி பிரச்சினையை தட்டிக்கழிக்க செய்த முயற்சி, 'தொண்டைக்குக் களவாக மருந்து சாப்பிடுவதற்கு' எடுத்த முயற்சிக்குச் சமமாகும். இன்று இந்நாட்டின் சோசலிஸ இயக்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள அபிப்பிராய பேதங்கள் இலங்கைப் புரட்சியின் தீர்க்கமான காலகட்டத்தில் எழுந்துள்ள அபிப்பிராய பேதமாகும்.

சர்வதேசிய புரட்சிகர இயக்கத்தில் சகல தீர்மானமான காலகட்டத்திலும் இத்தகைய கொள்கை அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டன. அவ்வபிப்பிராய பேதங்களினுள் தவற்ற தீர்மானங்களை எடுத்து முன்சென்ற புரட்சிகர இயக்கத்தினர் வெற்றி பெற்றனர். 1917ஆம் வருட அக்டோபர் புரட்சி, சீனப் புரட்சி, அல்ஜீரியப் புரட்சி, கியூபாப் புரட்சி போன்றவைகள் அதற்கு உதாரணங்களாகும். இலங்கைப் புரட்சியும் இன்று ஒரு தீர்மானமான கட்டத்திற்கு வந்துள்ளது. இங்கு எடுக்கப்படும் தவற்ற தீர்மானங்களின் மேல்தான் இந்நாட்டின் சோசலிஸ இயக்கத்தின் வெற்றியும் தங்கியுள்ளது. நம்முன் இன்று எழுப்பப்பட்டுள்ள விவாதம் அடிப்படையாக இலங்கைப் புரட்சியின் சுயரூபங்களும் கொள்கைகளும் வழிமுறைகளும் தந்திரோபாயங்களும் சம்பந்தப்பட்ட விவாதங்களேயாகும்.

விக்ரம் சில்வா

அவைகளுக்கு அடிப்படையாகவுள்ள முக்கிய பிரச்சினையாகவுள்ளது ஏகாதிபத்திய, நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்புப் புரட்சி தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையிலல்லாது வெற்றி கொள்ள முடியுமா? பாராளுமன்ற முறையின் மூலம் சோசலிஸத்தை ஸ்தாபிக்க முடியுமா? சோசலிஸத்தை ஸ்தாபிக்கும் பொழுது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் அவசியமா? இல்லையா? புரட்சியை வெற்றிகரமாக்குவதற்கு அக்காலகட்டங்களின் போது எத்தகைய வர்க்கத்தினரின் உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ளுவது போன்ற பிரச்சினைகளேயாகும்.

இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி ஏற்பட்டதற்குப் பிறகு, அம்முன்னணியின் தலைவர்கள் எடுத்த சில சில நடவடிக்கைகளினால் பொதுமக்கள் மத்தியில் இடதுசாரி முன்னணி சம்பந்தமாக இருந்த ஆசைகளும் அபிப்பிராயங்களும் படிப்படியாக குன்றுவதற்கு ஆரம்பித்தன. அதற்குக் காரணம், இடதுசாரி முன்னணி இலங்கை மக்களின் புரட்சிகரத் தேவைகளை குறைவாக மதிப்பிட்டு, முதலாளித்துவ பாராளுமன்றத்தின் மூலம் அதிகாரத்தை கைப்பற்றுவதற்கு எடுத்த முயற்சியேயாகும். இன்றுவரை முதலாளித்துவ சமூக ஜனநாயகத்தின் சுயரூபங்களையும், பிரதியட்ச நடவடிக்கைகளையும் படிப்படியாக இந்நாட்டு உழைப்பாளி மக்களின் இதயங்களில் இடதுசாரித் தலைவர்களே காலங்காலமாகப் புகுத்தி வந்தமையால், பாராளுமன்றத்தின் மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது என்கின்ற இடதுசாரித் தலைவர்களின் கொள்கைகளை ஆரம்பத்திலேயே பொதுமக்கள் விமர்சனத்திற்கு

உட்படுத்தவில்லை. இதுவரை நாடு ஏற்றுக்கொண்ட இடதுசாரித் தலைமை ஐக்கியப்பட்டு முன்வந்தால் பாராளுமன்றத்தின் மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று பொதுமக்களிடம் நம்பிக்கை இருந்தது.

என்றாலும்கூட, தினசரி நெருக்கடிக்குட்பட்டு தகர்ந்து வரும் தேசிய முதலாளித்துவ அரசாங்கத்திற்கு, வலதுசாரி பயமுறுத்தல் என்கிற முகமூடியில், முட்டுக் கொடுப்பதும், சில மந்திரிப் பதவிகளைப் பெறுவதும், மறுபக்கத்தில் முழுத் தொழிலாளி வர்க்கத்தையும் சம்பூரணமாக நட்பாற்றித்தல் வீட்டு, அவ்வர்க்கத்தின் உரிமைகளை காட்டிக் கொடுத்து, இன்னுமொரு புறத்தில் பொதுமக்களின் புரட்சிகர இயக்கத்தை முடமாக்கி, சில தலைவர்களின் அரசியல் தேவைகளை சீறு அளவில் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் வகையில் மாத்திரம், முழு இடதுசாரி இயக்கத்தையும் வரையறுத்துக் கொண்டமையால், முழு சோசலிஸ எண்ணங்கொண்ட மக்களிடையில் அதிர்ச்சியும், வெறுப்பும் ஏற்பட்டுள்ளது. அத்தகைய காரணங்களாலேயே இடதுசாரி இயக்கத்தின் நேர்மையான புரட்சியாளர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படும் பகுதியினர் சம்பந்தமாக மக்கள் நம்பிக்கை வைக்க முன் வந்துள்ளமையால், மேலே குறிப்பிட்ட பிரகாரம் இலங்கைப் புரட்சியின் முக்கிய காலகட்டம் ஒரு முக்கிய சந்தியில் வந்துள்ளது எனக் கூறினோம்.

இலங்கை சோசலிஸ இயக்கத்திலுள்ள உண்மையான புரட்சியாளர்களுக்கும், மார்க்ஸிஸ்ட் - லெனினிஸ்டுகளுக்கும், வலதுசாரி சமூக ஜனநாயகவாதிகளுக்கும்ிடையேயுள்ள வேறுபாடுகள் இப்பொழுது பட்டவர்த்தனமாகவே தெரிய வந்துள்ளன. அதுமாத்திரமல்ல, இலங்கைப் புரட்சியின் வெற்றிக்குத் தேவைப்படும் சக்திகளைத் தெரிவு செய்து கொள்ளுதலும், வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளுதலும் இச்சம்பவங்கள் மூலம் நிகழ்ந்துள்ளன. இத்தெரிவு செய்தலும், வரிசைப்படுத்தலும் எவ்வகையில் ஏற்பட வேண்டும்? அதன் விளைவுகள் என்ன? என்பவைகள் பற்றி நமது கவனம் செலுத்தப்படுவது அவசியமாகும்.

கடந்த மாதங்களில் இடதுசாரித் தலைவர்கள் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கத்தில் சேர்ந்து சில மந்திரிப் பதவிகளைப் பெறுவதற்கு எடுத்த முயற்சிகளினாலும், தொழிலாளி வர்க்கத்தினாற் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 21 கோரிக்கைகளைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்கு அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகளினாலும், இடதுசாரி இயக்கத்தில் தலைமை வகிக்கும் சமூக ஜனநாயகவாதிகளின் சுயரூபம் பட்டவர்த்தனமாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

ஐக்கியப்பட்டுள்ள இடதுசாரி இயக்கத்தை வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் முன்னெடுத்துச் சென்று பாமர மக்களின் போராட்ட உணர்வை, சக்திவாய்ந்த புரட்சிகர முன்னணியாகப் பரிணாமமாக்கி, மக்களின் கிளர்ச்சிகளை மேலும் வீருத்தி செய்து, தேசியரீதியாக முழு இலங்கை மக்களுக்கும் தலைமை கொடுக்கும் அரசியல் சக்தியாக அதைச் செயல்படுத்தி நிரூபிப்பதற்குப் பதிலாக,

இடதுசாரித் தலைவர்கள் இன்றுவரை எடுத்துள்ள முயற்சிகள் சமூக அபிவிருத்தியின் அடிப்படையான வர்க்க முரண்பாடுகளினால் எழக்கூடிய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையிலான ராஜ்ய அமைப்பைக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை ஏற்படுத்துவதை சம்பூரணமாக நிராகரித்து, நெருக்கடிக்கு ஆளாகியுள்ள ஒரு முதலாளித்துவ அரசாங்கத்திற்கு தொழிலாளிகளிடையேயும், பொதுமக்களிடையேயும், ஏற்பட்டுள்ள எதிர்ப்பு எண்ணங்களைத் தீசைதிருப்பி, அதற்குப் புத்துயிர் அளிப்பதுதான்.

சரித்திர ரீதியாக இத்தகைய சம்பவங்கள், காட்டிக் கொடுத்தல் போன்றவைகள் ஏராளம் நடைபெற்றுள்ளன. இடதுசாரி இயக்கத்திற்குத் தலைமைதாங்கி வந்துள்ள சமூக ஜனநாயகவாதிகள் (சோசல் டெமொகரேட்டிஸ்ட்) நெருக்கடிக்கு ஆளாகியிருந்த முதலாளித்துவத்தை தொழிலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து பாதுகாத்த சம்பவங்கள் பலவுண்டு.

இன்றைய தீர்க்கமான காலகட்டத்தில் இலங்கைப் புரட்சியின் சரியான வெற்றிக்காக திறமையான புரட்சிகர முன்னணியாக இடதுசாரி ஐக்கியத்தை வீருத்தி செய்ய முயற்சித்தல் வேண்டியுள்ளது இதனாலேயாகும். இந்த சரித்திரபூர்வமான காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு பொது அடிப்படைக் கொள்கையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இடதுசாரித் தலைவர்கள் இதுவரை செய்ததுபோல் முக்கிய கொள்கைப் பிரச்சினைகளைத் தட்டிக்கழிக்க முயற்சிக்கக்கூடாது.

இதிலிருந்து எழக்கூடிய பிரச்சினை அத்தகைய முன்னணிக்கு அடிப்படைக் கொள்கையாக இருப்பது எது என்பதே. இப்பிரச்சினையை ஒரு தடவை நாம் எழுப்பியமையால் சில திரிபுவாதத் தலைவர்களால் நூங்கள் கேலிக்கிடமாக்கப்பட்டோம். அது தீர்க்கப்படாமலேயே ஏற்படுத்தப்பட்ட முன்னணி இன்று கொள்கைரீதியாகப் பைத்திக்காரியின் குப்பைத் தொட்டியைப் போல் ஆகியுள்ளது. அதனை கதிர்காமப் பக்திமான்கள் தொட்டு, யங்கி கலாச்சாரத் தலைவர்கள் வரை ஆட்டிப் படைக்கிறார்கள். இதிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பாடம் என்னவெனில், இலங்கைப் புரட்சியை முன்னோக்கிக் கொண்டு செல்ல, நம்மிடையில் தெளிவுபடுத்திக்கொண்ட அடிப்படைக் கொள்கையின் மேல் ஐக்கியம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

இன்று முழு உலகிலும் சகல நாடுகளிலும் புரட்சிகர இயக்கத்தை இயக்குவீப்பது மார்க்ஸிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் உண்மைத் தத்துவத்தின் மூலமேயாகும். எந்த நாடாயிருந்தாலும் சரி, உள்ளே இருக்கும் பரஸ்பர முரண்பாடுகளுக்கிடையேயும், புரட்சிகர மார்க்ஸிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் கொடியான, மார்க்ஸிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் கொள்கையே வானாவாவ உயரப் பறக்கிறது. அதன் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளுபவர்கள், சர்வதேசிய சோசலிஸ்ட் இயக்கத்தில் கடந்த நூற்றாண்டில் பெற்ற சரித்திரபூர்வமான அனுபவங்களை எவ்வித சஞ்சல மனப்பான்மையும் இன்றி கற்றுக்கொள்ள வீரும்புபவர்கள்,

இலங்கைப் புரட்சியின் தலைமை, தந்திரோபாயங்கள், நடைமுறைகள் சம்பந்தமாகத் தெளிவான முடிவிற்கு வருவதன் மூலம், கொள்கை ரீதியான ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியும்.

இலங்கைப் புரட்சியை வெற்றிகரமாக்குவதற்கு, சகல புரட்சிகர சக்திகளையும் ஒன்று சேர்ப்பது முக்கியமாகும். கொள்கை ரீதியாகப் பரஸ்பர முரண்பாடுகளுக்கிடையில் தடுமாற்றத்தில் இருக்கும் சகல தோழர்களும் மீண்டும் சீந்தித்து, அவர்களது கருத்துக்களைப் பொறுமையோடு விவாதித்து முடிவுக்கு வருவதன் மூலமே, இலங்கைப் புரட்சியின் வெற்றியை நோக்கிச் செல்வதற்கு முன் அடி எடுத்து வைப்பதாகும்.

தமிழில்: அ.மரியதரசன்

‘லெனின் ரஷ்யாவை மட்டும் விடுதலை செய்தார் என்று கூறுவது உண்மையைக் குறைத்துச் சொல்வதாகும். செயலற்றிருந்த மனித குலத்தை சுதந்திரப் பாடலுடன் ஒருவர் கிளர்ந்தெழச் செய்தாரென்றால், இலட்சோப இலட்சம் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி என்று எதிர்கால ராஜ்யத்தின் கதவை ஒருவர் திறந்தாரென்றால், துன்பதுயரமும், வறுமையும் நிறைந்த இவ்வுலகில் ஒருவர் சாந்தப்படுத்தும் அமிர்தத்தை விநியோகித்தாரென்றால் அவர்தான் லெனின்.’ – ஜனவரி 30, 1925ல் முகம்மதி என்னும் இந்திய இஸ்லாமியப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தி.

முற்போக்கு சமூகச் செயற்பாட்டாளர் பொன்னம்பலம் சண்முகலிங்கம் கனடாவில் காலமானார்!

பொ.சண்முகலிங்கம்

கனடாவில் வாழ்ந்து வந்தவரும், கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும், முற்போக்குச் சமூகச் செயற்பாட்டாளருமான பொன்னம்பலம் சண்முகலிங்கம், நீண்டகால சுகவீனத்தின் பின்னர், 2013 பெப்ரவரி 22ஆம் திகதி கனடாவின்

ஸ்காபரோ நகர அரசாங்க பொது மருத்துவமனையில் காலமானார்.

சண்முகலிங்கம் தமது இளமைப் பருவத்தில் இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட ஒருவராகச் செயற்பட்டு வந்தார். 1980களில் தேசிய இனப்பிரச்சினை யுத்தமாக மாறிய பின்னர், அவர் சில தமிழ் தேசியவாத இயக்கங்களிடமும், வவுனியாவில் செயற்பட்டு வந்த

‘காந்தியம்’ அமைப்புடனும் இணைந்து செயற்பட்டார்.

பின்னர் கனடா சென்ற சண்முகலிங்கம், அங்கு மாற்றுக் கருத்தாளர்களின் செயற்பாட்டு

அரங்கமாக இருந்த ‘தேடகம்’ அமைப்புடன் இணைந்து தீவிரமாகச் செயற்பட்டார். தேடகம் அமைப்பைப் புலிகள் தடை விதித்து, அதன் காரியாலயத்தை எரியூட்டிய பின்னர், அதிலிருந்த சிலர் அதைத் தொடர்ந்த போதிலும், அதன் செயற்பாடுகள் புலிகளுக்குச் சார்பாக இருந்ததால், அதனுடன் அவர் இணங்கிப் போகாமல், பாசிசப் புலிகளின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான சக்திகளுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு கடைசிவரை செயற்பட்டார்.

தனது கடைசி மூச்சுவரை யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடி பிற்போக்குவாதத்திற்கும், அதன் வெளிப்பாடான புலிப் பாசிசத்துக்கும் எதிராக சண்முகலிங்கம் சமரசம் இன்றிப் போரிட்ட ஒருவராக வாழ்ந்தார்.

ரொறன்ரோ நகரில் நடைபெற்ற முற்போக்கு - ஜனநாயகச் செயற்பாடுகள் அத்தனையிலும் தவறாது கலந்து கொண்ட சண்முகலிங்கம், ‘வானவில்’ பத்திரிகையின் தோற்றத்திலும், அதன் வளர்ச்சியிலும் அவர் எப்பொழுதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

அவரது இறுதி நிகழ்வுகள் 2013 பெப்ரவரி 28 மற்றும் மார்ச் 1ஆம் திகதிகளில் ஸ்காபரோ நகரில் நடைபெற்றது. அண்மைக் காலங்களில் இல்லாதவாறு பெரும் தொகையான மக்கள் அவரது இறுதிச் சடங்குகளில் கலந்து கொண்டமையானது, அவர் மீது தமிழ் சமூகம் கொண்டிருந்த பக்கோண உறவுகளைத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியது.

அவரது பிரிவுத் துயரால் வாடும் குடும்பத்தினருடன், ‘வானவில்’ வெளியீட்டாளர்களும் தமது துயரைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். *

“தனிப்படுத்தப்பட்ட ஒரு தனிநபராக இருக்கும் பாட்டாளி ஒரு பொருட்டேயல்ல. அவரது சக்தி அனைத்தும், அவரது முன்னேற்றம் முழுவதும், அவரது நம்பிக்கைகள், எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாமும் அமைப்பிலிருந்தும் அவர் தமது தோழர்களோடு சேர்ந்து எடுக்கும் திட்டமிட்ட நடவடிக்கையிலிருந்தும் பெறப்பட்டவை. பெரியதும் வலிமை மிக்கதுமான அமைப்பின் ஓர் அங்கமாக அவர் விளங்கும்போது அவர் பெரியவராக வலிமை மிக்கவராக விளங்குகிறார். இந்த அமைப்புதான் அவருக்குப் பிரதானமானது.”

–லெனின்

வி.2 ருத்திரகுமாரன் குழுவினரின் அபாயகரமான போக்கு!

அண்மையில் அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற 'நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தின் நிகழ்வொன்றில் பேசிய அதன் 'பிரதமர்' விசுவநாதன் உருத்திரகுமாரன், இலங்கைத் தமிழர்களின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு கேடு விளைவிக்கக்கூடிய சில அபாயகரமான கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்.

அந்த நிகழ்வில் பேசிய உருத்திரகுமாரன், அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா வருங்காலத்தில் அமெரிக்காவின் நடவடிக்கைகள் ஆசியாவை மையமாக வைத்தே இருக்கும் எனக் கூறியுள்ளதாகவும், எனவே இலங்கைத் தமிழர்களும் அவரது பாதையில் பயணித்தால் தமது விடுதலையை வென்றெடுக்க ஏதவாக இருக்கும் எனவும் கருத்துப்படக் கூறியுள்ளார்.

அத்துடன் அமெரிக்காவிலுள்ள பல புத்திஜீவிகள், ஆசியாவில் சீனாவின் செல்வாக்கு அதிகரித்துச் செல்வதாகச் சுட்டிக்காட்டி ஊடகங்களில் கட்டுரைகள் எழுதுவதுடன், அதைத் தடுக்க அமெரிக்கா நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனக் கோருவதாகவும் கூறிய உருத்திரகுமாரன், அவர்களின் கோரிக்கைக்கு இசைவாக இலங்கைத் தமிழர்களும் சீனாவுக்கு எதிராகச் செயற்பட வேண்டும் எனவும் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் அமெரிக்காவும், இலங்கைத் தமிழர்களும் ஒரே நேர்கோட்டில் பயணிக்க முடியும் எனவும் திருவாய் மலர்ந்துள்ளார்.

உருத்திரகுமாரன் இங்கு சொல்ல வரும் விடயத்தை சுருக்கமாக இப்படிக் கூறலாம். அதாவது இலங்கைத் தமிழர்கள் தமது விடுதலையைப் பெறுவதற்கு சர்வ வல்லமை பொருந்திய அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அதனுடன் இணைந்து செயற்பட வேண்டும். அடுத்ததாக விரைவில் உலகின் முதலாவது பொருளாதார சக்தியாக வர இருக்கும் சோசலிச சீனாவின் செல்வாக்கைத் தடுப்பதற்கு அமெரிக்கா ஆசியாவில் வகுத்துச் செயல்படும் மூலோபாய, தந்திரோபாயத் திட்டங்களுடன் இலங்கைத் தமிழர்கள் கைகோர்க்க வேண்டும். இவைதான் அவரது பேச்சின் சாராம்சம்.

உருத்திரகுமாரனின் இந்த உரை குறித்து ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. ஏனெனில்

சுதந்திர இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு முதன்முதலில் தலைமைதாங்கிய ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் முதல், பின்னர் வந்த எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், அ.அமிர்தலிங்கம், வே.பிரபாகரன் உட்பட, இப்பொழுது தலைமைதாங்கிக் கொண்டிருக்கும் இரா.சம்பந்தன் வரை, அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தின் விசுவாசிகளாகவும், சோசலிசத்தின் பரம வைரிகளாகவும் இருந்து வருவது இரகசியமான விடயமல்ல. இதில் இந்த உருத்திரகுமாரன் எப்படி விதிவிலக்காக இருக்க முடியும்?

உலகில் கடந்த நூற்றாண்டில் வெற்றி பெற்ற அத்தனை தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களும், மக்கள் புரட்சிகளும், ஏகாதிபத்தியத்தையும், உள்நாட்டுப் பிற்போக்கையும் எதிர்த்தே வெற்றி பெற்றன. ஏனெனில் நாடுகள் காலனி ஆட்சிக்கு உட்பட்டதற்கும், தேசிய இனங்கள் ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளானதற்கும், மக்கள் சுரண்டலுக்கும் அடக்குமுறைக்கும் உள்ளானதற்கும் அடிப்படைக் காரணம், ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்பே என்பதை,

அந்தப் போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

எமது மிகப்பெரிய அண்டை நாடான இந்தியா அகிம்சை வழியிலும், ஆயுதப் போராட்ட வழியிலும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகப் போராடியே சுதந்திரம் பெற்றது. சீனா யப்பானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்திப் போராடியே விடுதலை பெற்றது. வியட்நாம் பிரெஞ்சு - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு எதிராகப் போராடியே வெற்றி பெற்றது. இப்படி சுதந்திரம் பெற்ற ஒவ்வொரு நாட்டைப் பற்றியும் அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

ஆனால் உலக மக்களின் இந்தப் பொதுப் போக்கிற்கு எதிராக, இலங்கைத் தமிழர்கள் மட்டும், ஏகாதிபத்திய விசுவாசத்திலேயே தமது அரசியலை காலங்காலமாக நடாத்தி வருகிறார்கள். 'சுற்றிச் சுற்றி சுப்பற்றை கொல்லைக்குள்ளே' என்பது போல, அதைத்தான் உருத்திரகுமாரனும் இப்பொழுது செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார். இந்த ஏகாதிபத்திய சார்பு வழிமுறை தோல்விக்கு மேல் தோல்வியைத்தான் தழுவி வந்திருக்கிறது என்பதை இவர்களில் யாருமே எண்ணிப் பார்க்கத் தயாரில்லை. உலக அனுபவத்திலிருந்தோ அல்லது தனது சொந்த அனுபவத்திலிருந்தோ பாடம் படிக்காத ஒரு இனம் இருக்குமானால், அது தமிழினம் மட்டும்தான்.

சரி, இலங்கைத் தமிழர்களின் விடுதலையைப் பெறுவதற்கு அமெரிக்காவின் தயவைப் பெறுவதுதான் ஒரேவழி என்ற உருத்திரகுமாரனின் கையறு நிலையை ஒரு கற்பனைக் கதையாக ஏற்றுக் கொண்டாலும், ஆசியாவில் சீனாவுக்கு எதிரான அமெரிக்க நடவடிக்கையுடன் இலங்கைத் தமிழர்கள் ஏன் இணைந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு அவர் சொல்லப் போகும் காரணம் என்ன?

ஆசியாவில் மட்டுமின்றி, உலகிலேயே சனத்தொகையும், தொன்மையான நாகரீகமும் கொண்ட இரு நாடுகள் சீனாவும் இந்தியாவும். அவை இன்று பொருளாதாரத்திலும் மிக முன்னேறி வரும் நாடுகளாக உள்ளன. அவற்றின் இந்த வளர்ச்சியை மேற்கத்தைய ஏகாதிபத்திய சக்திகள் விரும்பவில்லை. சோசலிச சீனாவை அழிப்பது மட்டும் அவற்றின் நோக்கம் அல்ல. முதலாளித்துவ இந்தியா பலம் பெறுவதையும் தடுத்து நிறுத்துவதே தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் பார்க்க...

போரின் உண்மையான விலையை அமெரிக்க சமூகம் அறியவேண்டும் - ப்ராட்லி மானிங்!

ஈராக்கிலும், ஆப்கானிஸ்தானிலும் நடந்ததை அமெரிக்க மக்கள் அறியவேண்டும் என்பதற்காகவே தான் இராணுவ ஆவணங்களை கசியவிட்டதாக, விக்கிலீக்ஸிற்கு அமெரிக்க தூதரக இரகசியங்களை ஒப்படைத்த வழக்கில் சிறைத் தண்டனையை அனுபவித்து வரும் அமெரிக்க இராணுவ உளவுத்துறை அனலிஸ்ட் ப்ராட்லி மானிங் தெரிவித்துள்ளார். மேரிலாண்ட் இராணுவ மையத்தில் நடக்கும் விசாரணையின் போது ப்ராட்லி மானிங் தனது நிலைப்பாட்டை விளக்கினார். அவர் கூறியதாவது: போரின் உண்மையான விலையை அறிய பொது சமூகத்திற்கு உரிமை உண்டு. தாங்கள் அன்றாடம் பழகிய மக்களை அமெரிக்க இராணுவம் எவ்வாறு குறிவைக்கிறது என்பதை தெரியவேண்டும். இராணுவத்தின் இலட்சியம் மற்றும் பணிக்கு அப்பால் மனிதர்களை வெறுமனே பிடித்து கொலை செய்ய நாங்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். அமெரிக்க பொது சமூகம் இதையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அங்கு நிகழ்ந்ததை நீங்கள் தெரிந்துகொண்டால் நமது வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைக் குறித்தும் இராணுவ கொள்கைகளைக் குறித்தும் சூடேறிய விவாதங்களுக்கு அது காரணமாகும்.

சாப்பர் ஹெலிகாப்டர் டீமின் ரத்த தாக்கத்தில் மனம் நொந்துபோய் நான் ஆவணங்களை ஒப்படைக்க தீர்மானித்தேன். 2010 - ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் அமெரிக்காவிற்கு விடுமுறையில் வந்தபோது ஆவணங்களை பிரதியெடுத்து மெமரி டிஸ்கில் சேமித்து வைத்திருந்தேன். வாஷிங்டன் போஸ்ட் மற்றும் நியூயார்க் டைம்ஸை அணுகியபோது அவர்கள் மறுத்துவிடவே, நான் விக்கிலீக்ஸை அணுகினேன். வேல்ட் ட்ரேட் செண்டரின் தாக்குதல் தொடர்பான 5 லட்சம் டெக்ஸ்ட் மெஸேஜ்களை கசியவிட்டு வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து நான் விக்கிலீக்ஸை கவனிக்க துவங்கினேன் என்று ப்ராட்லி மானிங் கூறினார். இராணுவ நீதிமன்றத்தில் தனது கருத்தை 35க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் எழுதி ப்ராட்லி மானிங் கொண்டு வந்தார். முழுமையான இராணுவ யூனிஃபார்மில் மானிங் வந்தார். தனது வாதத்தை வாசித்து முடித்த பிறகு ப்ராட்லி மானிங் பல மணிநேரங்கள் நீண்ட நீதிபதியின் கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்தார். விக்கிலீக்ஸின் ஸ்தாபகர் ஜூலியன் அஸாஞ்சேவுக்கு இராணுவ இரகசியங்களை அளித்த காரணத்தால் ஒருவருடத்திற்கும் மேலாக தனிமைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளார் ப்ராட்லி மானிங். இராணுவ நீதிமன்றம் அவர் மீது சுமத்திய 22 குற்றங்களில் 10 ஐ தவிர, மீதமுள்ளவற்றை அவர் மறுத்துள்ளார். பாக்தாத்தில் இண்டலிஜன்ஸ் அனலிஸ்டாக பணியாற்றும் வேளையில் ஆப்கான் - ஈராக் போர் ஆவணங்கள், குவாண்டனாமோ சிறைக்கொட்டடியின் சித்திரவதைகள் குறித்த ஆவணங்கள், அமெரிக்க அபாச்சே ஹெலிகாப்டர் 2007ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 12ஆம் தேதி பதிவுச் செய்த வீடியோ ஆகியவற்றை மானிங் கசியவிட்டார். இரண்டு ராய்ட்டர்ஸ் செய்தியாளர்கள் உள்பட சிவிலியன்கள் பலர் கொல்லப்பட்ட அந்த வீடியோவை விக்கிலீக்ஸ் collateral murder என்ற பெயரில் வெளியிட்டது.

நன்றி: மாத்யமம்

அண்மையில் வலிகாமம் வடக்கில் அமைந்துள்ள பலாலி இராணுவ முகாமைச் சுற்றியுள்ள பொதுமக்களின் காணிகளை மீளவும் அவர்களிடமே ஒப்படைக்கக் கோரி, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பும், வேறு சில தமிழ் கட்சிகளும் தெல்லிப்பழை தூர்க்கை அம்மன் கோவில் முன்றலில் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஒன்றை நடாத்தியிருந்தன. இந்தப் போராட்டத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சித் தலைவருமான ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் கலந்து கொண்டது ஒரு வேடிக்கைக் காட்சியாக இருந்தது. ஏனெனில் பல வருட வரலாற்றைக் கொண்ட இந்த உயர் பாதுகாப்பு வலயம், ஐ.தே.கவின் 17 வருட (1977 – 1994) கால ஆட்சியின் போதுதான் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை பலர் மறந்து போயுள்ளனர்.

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கும் ஐ.தே.கவுக்கும் இடையிலான இந்தக் காதல் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. தமிழ் தலைமைகளின் பெயர்கள்தான் காலத்துக்குக் காலம் மாறியுள்ளதே தவிர, தமிழ் தலைமைகளுக்கும் ஐ.தே.கவுக்கும் இடையிலான பாசப்பிணைப்பு இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பே உருவான ஒன்று.

வல் வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயம், தமிழக மீனவர் ஊடுருவல், கூடங்குளம் அணு நிலையப் பிரச்சனைகளில் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் நிலைப்பாடு!

ஐ.தே.க ஆட்சியில் இருக்கும்போது தமிழர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதும், அவர்களது உரிமைகளை வழங்க மறுப்பதும் எப்படி ஒரு வழமையான நிகழ்வோ, அதேபோல தமிழ் தலைமைகள் ஐ.தே.க அரசு பதவியில் இருக்கும் நேரங்களில் சாதுக்களாக, நல்ல பிள்ளைகளாக இருப்பதும், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான அரசுகள் அமையும் நேரத்தில் போராட்டங்கள் நடாத்துவதும், ஒரு சம்பிரதாயமாக இருந்து வருகிறது. இரு தரப்புகளுக்குமான தற்போதைய கூடிக்குலாவலுக்கு கடந்த வருட மேதினத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து பிள்ளையார் சுழி போடப்பட்டது.

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் ஒரே நோக்கம், வடக்கு கீழக்கில் இருந்து முற்றாக இராணுவம் விலக்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதே. ஐ.தே.வின் நோக்கமும் அதுதானா என்பதை அக்கட்சி நாட்டு மக்களுக்கு விளக்குவது அவசியம். நடைமுறைச் சாத்தியமில்லாத விடயங்களைக் கிளப்புவதும், பின்னர் சிறுபிள்ளைக்குக் காட்டும் பொம்மை போல அதை வைத்தே தமிழ் மக்களின் வாக்குகளைக் கொள்ளையிடுவதும் தமிழ் தலைமைகளின் வாடிக்கையாக இருந்து வருகிறது.

ஆனால் யதார்த்த நிலைமை என்னவெனில், வடக்கிலிருந்து இராணுவத்தை முற்றிலுமாக

அகற்றுவது சாத்தியமில்லாதது மட்டுமல்ல, வல் வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தை முற்றாக அகற்றுவதும் சாத்தியமில்லாதது என்பதே. ஏனெனில் நாட்டில் 30 வருடங்களாக ஒரு பிரிவினைவாத யுத்தம் நடந்துள்ளது. அதை நடாத்திய புலிகளின் தலைமை.

திருத்தணிகைநாதன்

2009 மே மாதத்தில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டாலும், புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள அதன் மீத மிச்சங்கள் திரும்பவும் அணி சேரும் முயற்சிகளில் இருக்கின்றனர். அதுமட்டுமில்லாமல், இலங்கையின் வட பகுதிக்கு மிக அருகில் இருக்கும் இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில், புலி ஆதரவு சக்திகள் இலங்கையில் மீண்டும் ஒரு பிரிவினைவாதப் போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்காக முனைப்பாகச் செயல்பட்டு வருகின்றனர்.

இந்த குழ்நிலையில் இலங்கையில் அமையும் எந்தவொரு அரசும் பலாலி படைத்தளத்தை வலுவாகவே வைத்திருக்க முயற்சிக்கும். இதுதான் உண்மையான நிலவரம். எனவே வல் வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் அகப்பட்டுள்ள பொதுமக்களின் காணிகள் சம்பந்தமான பிரச்சனைக்கு நடைமுறை சார்ந்த தீர்வொன்றைக் காண்பது பற்றியே சிந்திப்பது அவசியம்.

அப்படிப் பார்த்தால், முதலாவதாக இந்தப் பாதுகாப்பு வலயத்தில் காணிகளை வைத்திருப்பவர்களின் காணிகளில் முடியுமானவற்றை அரசுடன் பேசி விடுவிக்க முயற்சிக்கலாம். அண்மையில் இராணுவத்தின் யாழ் மாவட்டக் கட்டளைத் தளபதி ஹத்துருசிங்க தெரிவித்த விபரங்களின்படி, வலி வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் இருந்த பொது மக்களின் காணிகளில் அரைவாசியை 2009இல் யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னர் இராணுவம் விடுவித்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே மேலும் அதிகமான காணிகளை விடுவிக்க பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஆர்ப்பாட்டம், உண்ணாவிரதம் என மக்களுக்கு 'லோ' காட்டி வாக்குப் பிடுங்குவதைவிட இது பயனுள்ளது.

இரண்டாவதாக, விடுவிக்க முடியாத காணிகளுக்கு மாற்றீடாக வேறு பொருத்தமான இடங்களில் காணிகளை பெற்றுக்கொடுப்பதற்கு முயற்சிக்கலாம். இவற்றைவிடத் தமது காணிகளுக்கு நல்டஈடு பெற விரும்புவவர்களுக்கு உரிய நல்டஈட்டைப் பெற்றுக் கொடுக்கலாம். இதில் இன்னொரு கவனத்துக்குரிய விடயமென்னவெனில், இந்தக் காணிக் பிரச்சினை ஆரம்பமாகி மூன்று தசாப்தங்கள் ஆகிவிட்டதால், பலர் நாட்டைவிட்டே வெளியேறிவிட்டனர் அல்லது நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் நிரந்தரமாகக் குடியமர்ந்துவிட்டனர்.

வலி வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயத்திலுள்ள காணிகள் முழுவதையும் மீட்க முடியாது என்பது தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும், பொதுமக்களை ஏமாற்றவும், ஏதாவது அரசு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதற்காகவும், இந்தப் பிரச்சினையை அவர்கள் கையில் தூக்கிப் பிடித்துள்ளனர். அவர்களது இந்தப் 'போராட்டத்துக்கு' ஆதரவு தெரிவிக்க ஓடோடிச் சென்ற ஐ.தே.க தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க நாளைக்கு ஆட்சிக்கு வந்தால், அவர்கூட இந்தப் பாதுகாப்பு வலயக் காணிகளை உரியவர்களிடம் ஒப்படைக்கப் போவதில்லை என்பதும் கூட்டமைப்பினருக்குத் தெரியாமல் இல்லை. ரணில் தனது இம்முறை யாழ்ப்பாண விஜயத்தின் போதே, 'பலால் இராணுவ முகாம் முக்கியமான ஒன்று' எனத் தெரிவித்ததின் மூலம் தனது நிலைப்பாட்டைச் சூசகமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

இந்த வலி வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயக் காணிக் பிரச்சினை முக்கியமானது என்ற போதிலும், அது சில நூறு குடும்பங்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பிரச்சினை. அதேநேரத்தில் இதைவிட முக்கியமானதும், ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களின் வாழ்வாதாரத்துடன் சம்பந்தப்பட்டதுமான ஒரு பிரச்சினை இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு, மேற்குக் கரையோரங்களில் வாழும் தமிழ் மீனவக் குடும்பங்களுக்கு இருக்கிறது. அதுதான் இந்திய மீனவர்களின் ஊடுருவல் பிரச்சினை. இந்த இந்திய மீனவர்களின் அத்துமீறிய மீன்பிடியால்

பல்லாயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் மீனவக் குடும்பங்கள் வாழ வழியின்றித் தவிக்கின்றனர்.

இந்த மீனவர் பிரச்சினை குறித்து தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு மூச்சுவிடக் காணோம். அந்த மீனவர்களுக்காக கூட்டமைப்பினர் ஏன் ஒரு உண்ணாவிரதத்தை ஒழுங்கு செய்யவில்லை? குறைந்தபட்சம் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இந்தியத் துணைத் தூதுவரிடம் ஒரு ஆட்சேபனைக் கடிதத்தைத் தன்னும் கையளிக்கலாம் தானே? ஆனால் கூட்டமைப்பினர் அதைச் செய்யமாட்டார்கள். அதைச் செய்தால் தமிழகத்திலுள்ள தமிழ் விஸ்தரிப்புவாத புல ஆதரவுக் கட்சிகளின் ஆதரவை இழக்க வேண்டி வரலாம் அல்லவா? அத்துடன் தமிழகத்தில் பாதுகாப்பாகத் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ள தமது குடும்பங்களின் சுகபோக வாழ்க்கைக்கும் இடையூறு நேரலாம் அல்லவா?

சிங்கள மீனவர்கள் வடக்கில் வந்து மீன் பிடித்தால் கூச்சல் போடும் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு, அந்நிய (தமிழக) மீனவர்கள் அத்துமீறி நுழைந்து மீன் பிடித்தால் நில பாவாடை வீரித்து வரவேற்கக் காத்திருக்கிறது! புலிகளும் தமது காலத்தில் இதைத்தான் செய்தார்கள். அவர்களது கடற்புலிகள் இந்திய மீனவர்கள் வடபகுதிக்கு கடலில் மீன்பிடிக்கப் பாதுகாப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள். இதை புலிகளின் ஏற்பாட்டில் சட்ட விரோதமாக வன்னிக்கு வந்து சென்ற வை.கோபாலசாமி நேரில் பார்த்து புலிகளைப் புகழ்ந்து தள்ளியும் இருக்கிறார்!!

இந்த நிலைமையில் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு பல்லாயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் மீனவர்களின் பிரச்சினை குறித்துத் தொடர்ந்து மெளனம் சாதித்துக்கொண்டு, வலி வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலய மக்களின் காணிகளுக்காகப் போராடுவது என்பது சுத்த பம்மாத்தே தவிர வேறொன்றுமில்லை. உண்மையில் அவர்களுக்கு தமிழ் மக்கள் மீது அக்கறை இருக்குமாக இருந்தால், மீனவர்களுக்காகவும் போராட்டம் நடாத்த வேண்டும். வலி வடக்கு மக்களுக்காக அவர்கள் போராடுவதாகக் கூறுவதுகூட, அவர்கள் மீதான அக்கறையினால் அல்ல. வடக்கிலிருந்து இராணுவ முகாம்களை எப்படியும் அகற்றிவிட வேண்டும் என்பதற்காகவே.

இதுதவிர, வடபகுதி மக்களுக்கு மிகவும் அச்சுறுத்தலான ஒரு விடயமாக தமிழ்நாட்டின் கூடங்குளத்தில் இந்திய அரசு அமைத்து வரும் அணு மின் உற்பத்தி நிலையம் இருக்கிறது. அந்த அபாயத்துக்கு எதிராகத் தமிழக மக்கள் அணி திரண்டு போராடி வருகின்றனர். அந்த அபாயம் தமிழகத்தை மட்டுமல்ல, அதற்கு மிக அருகில் அமைந்துள்ள இலங்கையையும், குறிப்பாக வட பகுதியையும் தாக்கக்கூடிய அபாயம் இருக்கிறது. ஆனால் இதுபற்றி தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு மூச்சுக்கூட விடக் காணோம். குறைந்த பட்சம் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இந்தியத் துணைத் தூதுவரிடம் ஒரு ஆட்சேபனைக் கடிதத்தைக்கூட,

கூட்டமைப்பு கையளிக்கவில்லை. இதிலிருந்து ஒன்று தெரிகிறது. இவர்களது போராட்டங்கள் எல்லாம், இலங்கை அரசு எதிர்ப்பு என்பதை மட்டும் இலக்காகக் கொண்டுள்ளன என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

30 வருடப் போர் முடிந்துவிட்டது. இனப்பிரச்சினை இன்னமும் தீர்க்கப்படாமல் இழுத்தடிக்கப்பட்டாலும், தமிழ் பிரதேசங்களில் பாரிய அபிவிருத்தி வேலைகளை அரசாங்கம் துரிதகதியில் முன்னெடுத்து வருகிறது. இந்த வீடயத்தில் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு எவ்வித பங்களிப்பையும் வழங்கவில்லை. மாறாக, அதைக் குழப்புவதற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்து வருகிறது. அந்தப் போராட்டங்கள் கூட தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்கானவையோ அல்லது சுயாதீனமானவையோ அல்ல.

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு, கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலத்தின் தமிழ் தேசிய முன்னணி, மனோ கணேசனின் ஜனநாயக முன்னணி என்பன செய்து வருகின்ற செயல்களுக்கு உள்நாட்டுப் பின்னணியுடன், சர்வதேசப் பின்னணியும் உண்டு. இலங்கையில் எப்படியும் ஒரு ஆட்சி மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து, அதை ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆசிய விஸ்தரிப்புக்கான மதி பலகையாக மாற்ற வேண்டும் என்ற உலகளாவிய திட்டத்தின் பங்காளர்களாகவே ஐக்கிய தேசியக்கட்சியும், தமிழ் கட்சிகளும் செயல்படுகின்றனவே தவிர, அதற்கும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. *

ரஸ்சிய புரட்சி வெற்றி பெற்ற நேரத்தில் லெனின் அறைக்கு இரு தொழிலாளர்கள் அவரை சந்திக்க வந்தனர். லெனினின் செயலாளர் வந்தர்களை லெனினிடம் அழைத்துச் சென்றார். அமைச்சரவை தலைவரான லெனினின் சாதாரண அறையை பார்த்து அவர்கள் வியந்தனர். தன்னைப் பார்க்க வந்தவர்களை சந்திக்க வந்த லெனின், அவருடைய அதிகாரப்பூர்வ இருக்கையில் அமராமல் நேரடியாக தொழிலாளர்களின் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்து, என்ன விசயம் என கேட்டார். சந்திக்க வந்தவர்கள் லெனினின் அடக்கத்தை பணிவை கண்டு வியந்தனர். தாங்கள் சொல்ல வந்த விஷயத்தை சொல்லத் தயங்கினர். இருந்த போதும் என்ன விசயம் என கேட்டார். தொழிலாளர்கள், நாங்கள் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரியவே அனுபவம் மிக்கவர்கள், எங்களால் அமைச்சரவை அலுவலகத்தில் பணிபுரிய முடியாது என மறுத்தனர். ஆனால் லெனின், தோழர்களே நமக்கு நம்பிக்கையான ஆள் அமைச்சரவை செயலகத்திற்கு தேவை. நாம் பழைய அமைச்சரவை அமைப்பை உடைத்துவிட்டோம். இப்போது இருப்பது புதிய அமைப்பு. இதற்காகத் தான் நாம் போராடினோம். இங்கே நாம்தான் பணியாற்ற வேண்டும். நாம் கற்றுக் கொள்ளலாம். பணியாற்றுவது சிரமம்தான். தவறு செய்தால் திருத்திக்கொள்வோம். இல்லையெனில் கற்றுக்கொள்வோம். அமைச்சரவை தலைவர் என்ற முறையில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள் என கூறாமல், கற்றுக்கொள்வோம் என லெனின் தன்னடக்கத்துடன் கூறியது, சந்திக்க வந்தவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. பின்னர் அத்தொழிலாளர்கள் அமைச்சரவை அலுவலகத்தில் பணிபுரிய ஒப்புக்கொண்டனர். *

ஐக்கிய நாடுகள் சபைக் கட்டிடத்தை வடிவமைத்த ஒஸ்கார் நிமெயர் 104ஆவது வயதில் காலமானார்!

உலக நவீன கட்டிடக் கலையின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் பிரேசில் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒஸ்கார் நிமெயர் (Oscar Niemeyer), தனது 104ஆவது வயதில் 2012 டிசம்பர் 5ஆம் திகதி பிரேசில் தலைநகர் ரியோ டி ஜெனெரோ (Rio de Janeiro) வைத்தியசாலையில் காலமானார்.

ஒஸ்கார் நிமெயர்

ஒஸ்கார், நவீன பிரேசிலின் தோற்றத்தை உருவாக்குவதில் மிக முக்கிய பங்கு வகித்தவர். அந்த நாட்டின் புகழ்பெற்ற ஸ்டேடியம், மியூசியம் மற்றும் பல்வேறு அரசாங்க - தனியார் கட்டிடங்கள் அவரது கைவண்ணத்தால் உருவானவை. அவர் மரணித்தாலும், பிரேசில் என்ற நாடு இந்த உலகில் இருக்கும் வரை, அந்த மண் இவரது நாமத்தைத் தனது உடலில் வரைந்தபடியே இருக்கும்.

அவரது கைவண்ணத்தால் உருவான உலகப் புகழ்பெற்ற கட்டிடங்களாக தற்போதைய ஐ.நா மன்றக் கட்டிடம், பாரீஸ் நகரிலுள்ள பிரான்ஸ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமைக் காரியாலயம், பிரேசிலின் ரோமன் கத்தோலிக்கத் தேவாலயம் என்பன திகழ்கின்றன.

பிரேசில் தேவாலயத்தை வடிவமைத்ததிற்காக 1988இல் அவருக்கு 'பிறிற்ஸ்கெர்' (Pritzker) கட்டிடக்கலைப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. இந்தப் பரிசு கட்டிடக்கலைக்கு வழங்கப்படும் நோபல் பரிசுக்குச் சமமானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1930களில் தனது கட்டிடக்கலை வாழ்வை ஆரம்பித்த ஒஸ்கார் அவர்களின் வாழ்வை, 9 தசாப்த காலப் பணியின் பின்னர், மரணம் என்ற இயற்கையின் விதி முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது. *

ஐ.நா மனித உரிமைப் பேரவைக் கூட்டத்தைப் பகிஸ்கரித்த முதல் நாடாக இஸ்ரேல் 'சாதனை'!

இவ்வருடம் மார்ச் மாதம் ஜெனீவாவில் நடைபெறும் ஐ.நா மனித உரிமைப் பேரவைக் கூட்டத் தொடரில் அமெரிக்கா இலங்கைக்கு எதிராகக் கொண்டு வரவுள்ள மற்றுமொரு தீர்மானம் குறித்தே, இலங்கை அரசுக்கெதிரான பெரும்பாலான ஊடகங்கள் பெருமளவு பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டு வருகின்றன.

ஆனால் இந்த ஊடகங்கள் இவ்வருடம் ஜனவரி மாதம் 29ஆம் திகதி, இதே மனித உரிமைப் பேரவைக் கூட்டத்தில் இஸ்ரேல் சம்பந்தமான கூட்டத்தில் அந்த நாடு கலந்து கொள்ளாமல் பகிஸ்கரித்ததின் மூலம், அவ்வாறான ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்த உலகின் முதல் நாடு என்ற 'சாதனை'யை நிலைநாட்டியுள்ளதைக் கண்டும் காணாதது போல இருட்டடிப்புச் செய்து வருகின்றன.

மனித உரிமைப் பேரவையில் அங்கம் வகிக்கும் 193 நாடுகளும் நான்கு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை, தங்கள் நாடுகளில் நிலவும் மனித உரிமை நிலவரம் சம்பந்தமான பொறிமுறை அறிக்கையை (Universal Periodic Review) வழங்கி வருவது வழமை. மேற்படி பேரவையிலேயே இம்முறை இஸ்ரேல் பங்குபற்றாது தவிர்த்துக் கொண்டது.

இஸ்ரேல் அந்தக் கூட்டத் தொடரில் பங்குபற்றியிருந்தால், தனது நாட்டில் மனித உரிமைகள் எவ்வாறு பேணப்படுகிறது என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். ஆனால் உலகில் மனித உரிமையை மிக மோசமாக மீறும் நாடுகளில் ஒன்றான இஸ்ரேலுக்கு, அதற்கான தாழ்மையான அல்லது நேர்மையான இல்லாதபடியினாலேயே, அது இந்தக் கூட்டத் தொடரில் கலந்து கொள்ளாது தவிர்த்துக் கொண்டுள்ளது.

தங்களுக்கென்று ஒரு நாடு இல்லாமல் இருந்த யூதர்களுக்கு, ஏகாதிபத்திய சக்திகள் மத்திய கிழக்கில் தமது தேவைகளுக்காக பாலஸ்தீனர்களின் நிலங்களைப் பறித்தே ஒரு நாட்டை உருவாக்கிக் கொடுத்தன. அதன் பின்னர் இஸ்ரேலிய சீயோனிச அரசு, ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்கள் மூலமும், இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலமும் பாலஸ்தீனர்களின் பெருந்தொகையான நிலங்களை மேலும் அபகரித்து, இலட்சக்கணக்கான பாலஸ்தீன மக்களை அவர்களது சொந்த நாட்டுக்குள்ளேயே அகதிகளாக்கி, அவர்கள் மீது மிக மோசமான மனித உரிமை மீறல்களை நிகழ்த்தி வருகிறது.

2006இல் மனித உரிமைப் பேரவை செயற்படத் தொடங்கியதிலிருந்து, அதன் பெரும்பான்மையான அங்கத்துவ நாடுகளால் அதன் மனித உரிமை மீறல்களுக்காகத் தொடர்ச்சியாகக் கண்டிக்கப்படும் நாடாக இஸ்ரேலே இருந்து வருகிறது. அமெரிக்காவும் வேறு இரண்டொரு நாடுகளும் மட்டுமே இஸ்ரேலை ஆதரித்து வருகின்றன. அமெரிக்கா சொல்லும் சில புத்திமதிகளைக்கூட இஸ்ரேல் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார் இல்லாத நிலையிலேயே இருந்து வருகிறது. இந்த நிலையில், பாலஸ்தீன மக்களின் மனித உரிமைகளை முற்றாக நசுக்கிக்கொண்டு, இஸ்ரேல் அரசு உலகை நீண்ட காலத்திற்கு ஏமாற்றிக் கொண்டும், பகைத்துக் கொண்டும் இருக்க முடியாது என்பதே உண்மையாகும்.

FREEDOM FOR PALESTINE

BOYCOTT ISRAEL

அமெரிக்கா போன்ற இஸ்ரேலின் நட்பு நாடுகள், தமது நண்பனான இஸ்ரேலிய சீயோனிச அரசின் மோசமான மனித உரிமை மீறல்களைக் கட்டுப்படுத்தத் திராணியற்ற நிலையில், இலங்கை போன்ற பயங்கரவாதத்தையும், பிரிவினைவாதத்தையும் வெற்றிகரமாக ஒழித்துக் கட்டிய ஜனநாயக நாடுகளின் மனித உரிமை விவகாரங்களை மட்டும் வீடாப்பிடயாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் நோண்டி வருவது அரசியல் உள் நோக்கத்துடனானது என எண்ணுவதில் தவறேதும் இருக்க முடியாது.

- தீப்பொறி

இந்தியாவின் திரிபுரா மாநிலத் தேர்தலில் மார்க்சிஸ்ட் கட்சி ஐந்தாவது முறையாக அமோக வெற்றி!

இந்தியாவின் வட கிழக்கில் உள்ள திரிபுரா மாநிலத்தில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில், ஆளும் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமையிலான அரசாங்கம் மீண்டும் அமோக வெற்றி பெற்றுள்ளது. திரிபுரா இந்தியாவிலுள்ள பின்தங்கிய மாநிலங்களில் ஒன்றாக இருக்கின்ற போதிலும், இந்தத் தேர்தலில் 93 வீதமான மக்கள் வாக்களித்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வெற்றி இந்த மாநிலத்தில் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் 7ஆவது வெற்றியாகவும், தொடர்ச்சியான 5ஆவது வெற்றியாகவும் அமைந்துள்ளது!

60 சட்டப்பேரவை உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்ட சபையில், முன்னைய மார்க்சிஸ்ட் அரசுக்கு 59 ஆசனங்கள் இருந்தன. தற்போதைய தேர்தல் முடிவுகளின்படி, மேலும் ஒரு ஆசனம் கூடுதலாகப் பெற்று, 60 ஆசனங்கள் ஆளும் கட்சிக்குக் கிடைத்துள்ளன. முதலமைச்சர் மாணிக் சர்க்கார் (Manik Sarkar) தனது வழமையான தொகுதியில் வெற்றியீட்டினார். இதில் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 59 ஆசனங்களையும், இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1 ஆசனத்தையும் வென்றுள்ளன.

மார்க்சிஸ்ட் கட்சி தலைமையிலான அரசாங்கத்தை எப்படியும் தோற்கடித்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக, மத்தியில் ஆட்சியிலிருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சி, பிரிவினைவாத ஐஎன்பிடி (INPD) கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து தேர்தலில் போட்டியிட்டது. ஆனால் அவர்கள் 10 ஆசனங்களை மட்டுமே பெற்று படுதோல்வியடைந்தனர். காங்கிரஸ் கூட்டணிக்காக பிரதமர் மன்மோகன் சிங் பிரச்சாரம் செய்ய வருவார் என அறிவிக்கப்பட்டிருந்த போதும், அவர் கடைசி வரை அங்கு போகவே இல்லை.

மன்மோகன் சிங் பிரச்சாரத்துக்குப் போகாததற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று, மன்மோகன் சிங் முன்பொருமுறை இந்தியாவிலேயே முன்னுதாரணமான சிறந்த மாநிலம் என, திரிபுராவின் மார்க்சிஸ்ட் அரசாங்கத்திற்குப் புகழாரம் சூட்டியிருந்தார். இந்த நிலைமையில் அங்கு சென்று மார்க்சிஸ்ட் அரசாங்கத்தை என்ன சொல்லி விமர்சசிப்பது என்ற தயக்கம் அவருக்கு இருந்தது. அத்துடன் எவ்வளவுதான் பெரும் பிரச்சாரம் செய்தாலும், மார்க்சிஸ்ட் கட்சியே மீண்டும் அங்கு வெற்றி பெறும் என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

பங்களாதேஸ் நாட்டின் எல்லையில் அமைந்துள்ள மாநிலமான திரிபுராவில் பழங்குடியினரும், பல்வேறு இனப் பிரிவினரும் வசித்து வருகின்றனர்.

பிற்போக்கு சக்திகள் பிரிவினைவாத இயக்கங்களை ஆரம்பித்து பல்வேறு போராட்டங்களை முன்னெடுத்திருந்த போதும், பிரிவினையைத் தீவிரமாக எதிர்த்து வருகின்ற, எல்லாத் தேசிய இனங்களின் ஒற்றுமையையும் வலுவாக வலியுறுத்தி வருகின்ற, மார்க்சிஸ்ட் கட்சியே மக்கள் தொடர்ந்து ஆதரித்து வருகின்றமை, கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் முன்னுதாரணமான நிர்வாகத்துக்கு ஒரு சான்றாக இருக்கின்றது.

1998ஆம் ஆண்டு முதல் திரிபுராவின் முதலமைச்சராக இருக்கும் 64 வயதான மணிக் சர்க்கார், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் தலைமைக்குழு உறுப்பினராவார். கட்சியின் நடைமுறைப்படி, தனது சம்பளம் முழுவதையும் கட்சிக்கு வழங்கிவிட்டு, கட்சி வழங்கும் மாதாந்தப் படியான 5000 ரூபாவை மட்டும் சம்பளமாகப் பெறுகிறார்! இந்தப் பணத்துடன், மத்திய அரசு ஊழியராக இருந்த தனது மனைவி பெறும் மாதாந்த ஓய்வூதியத்தையும் வைத்தே தமது வாழ்க்கையை நடாத்துகின்றனர். (என்ன, எமது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் சலுகைகளுடன் அல்லது தமிழ்நாட்டின் ஒரு சாதாரண சட்ட சபை உறுப்பினரின் இலட்சக் கணக்கான மாதாந்தத் தேட்டங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் தலை சுற்றுக்கிறதா?) அவருக்கென சொந்தமாகக் காரோ, வீடோ கிடையாது. தினமும் 12 மணி நேரம் வேலை செய்கிறார்.

திரிபுரா முதலமைச்சர் மணிக் சர்க்கார்

இவருக்கு முன்னர் 1978 முதல் 88 வரை 10 ஆண்டுகள் வரை மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த தோழர் நிருபன் சக்கரவர்த்தி திரிபுராவின் முதலமைச்சராக இருந்தார். திருமணம் செய்து கொள்ளாத அவர் பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெறும் போது, தனது எஞ்சிய வாழ்க்கையைக் கட்சிக் காரியாலயத்தில் கழிப்பதற்காக, தனது ஒரே சொத்தான ஒரு சூட்கேசுடன், ஒரு

ஆட்டோவில் கட்சிக் காரியாலயத்தில் போய் இறங்கினார் என அப்போது பத்திரிகைகள் குறிப்பிட்டன.

மேற்கு வங்கத்தில் தொடர்ந்து 5 தடவைகள் முதலமைச்சராக இருந்த மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த தோழர் ஜோதிபாக, கடைசிவரை அரசாங்க தொடர்மாடி வீடு ஒன்றிலேயே தனது வாழ்க்கையைக் கழித்தார்.

இந்தியாவிலேயே முதலாவது கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கத்தை 1957இல் கேரள மாநிலத்தில் உருவாக்கிய தோழர் ஈ.எம்.எஸ்.நம்பூதிரிபாத், அந்த நாளையிலேயே 70 இலட்சம் பெறுமதியான தனது பூர்வீகச் சொத்தைக் கட்சிக்கு வழங்கியவர். காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே எளிமைக்கும் நேர்மைக்கும் பெயர்பெற்றவராக விளங்கிய காமராஜர், ஒரு முறை தோழர் நம்பூதிரிபாத் பற்றி எழுதிய ஒரு நினைவுக் குறிப்பில், தான் ஒருமுறை அவரைச் சந்திக்க அவரது வீட்டிற்குப் போனபோது, இருப்பதற்கு நாற்காலி இல்லாததால், ஒரு பாயை எடுத்துப் போட்டதாகக் கூறியுள்ளார்!

இந்த மகத்தான தலைவர்களையும், திருவானூரில் இருந்து உடுத்த நாலுமுடி வேட்டியுடன் சென்னை வந்து, இன்று ஆசியாவின் முதல் 10 பணக்காரர்களில் ஒருவராக மாறியிருக்கும் தி.மு.க தலைவர் மு.கருணாநிதியையும், ஏராளமான ஊழல் வழக்குகளில் சிக்கியுள்ள இன்றைய தமிழக முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவையும் ஒருமுறை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்!

*

8ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.....

அவற்றின் நோக்கம். ஏகாதிபத்தியத்தின் முக்கியமான ஒரு குணாம்சம், அது தனக்கு விரோதமான சோசலிஸ அமைப்பை மட்டும் அல்ல, தனக்குப் போட்டியாக இன்னொரு முதலாளித்துவ நாடு வளர்வதையும் விரும்புவதில்லை. நடந்து முடிந்த இரண்டு உலகப் போர்களும் இதற்கு உதாரணங்கள்.

அப்படியிருக்க, எமது இரண்டு பெரிய அயல்நாடுகளான இந்தியாவுடனும், சீனாவுடனும் நட்பாக இருந்து இலங்கைத் தமிழர்களின் பிரச்சினை தீர்வதற்கு அவர்களது தார்மிக உதவியைப் பெறுவதை விடுத்து, அவைகளை எதிர்த்து மேற்கத்தைய நாடுகளில் தொங்குவது இலங்கைத் தமிழர்களுக்குப் பேரழிவைத்தான் தரும்.

இந்த விடயத்தில் எமது 'எதிரிகளான' சிங்களவர்களிடமிருந்தாவது இலங்கைத் தமிழர்கள் பாடம் படித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக, இந்தியாவுடனும் சீனாவுடனும் தமது உறவுகளைச் சிறப்பாகப் பேணி நன்மை பெற்று வருகின்றனர். அதைச் செய்ய வேண்டிய நாம் எங்கோ நிற்கிறோம்.

*

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி...

பற்றிக் கூப்பாடு போடுவது சந்தேகத்துக்குரியதாக உள்ளது.

இந்த சக்திகள் 30 வருடப் போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது பற்றியோ, போரால் பாதிக்கப்பட்ட சுமார் 3 இலட்சம் மக்கள் வெறுமனே 3 வருட காலத்தில் தமது சொந்த இடங்களில் வெற்றிகரமாக மீளக் குடியமர்த்தப்பட்டது பற்றியோ, 10,000இற்கும் அதிகமான முன்னாள் புலிப் போராளிகள் புனர்வாழ்வளிக்கப்பட்டு சமூகத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது பற்றியோ, போரால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ள துரித பொருளாதார அபிவிருத்தி பற்றியோ கருத்தில் கொள்ளாமல், பழைய காயங்களை மீண்டும் சிவறி ரணத்தை ஏற்படுத்துவதிலேயே அக்கறையாக உள்ளன.

இவர்களைத் தவிர இலங்கைப் பிரச்சினையில் குட்டை குழப்ப முனைந்து நிற்கும் இன்னொரு பகுதியினர், தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகள். இவர்கள் அங்கு தமக்குள் நடக்கும் அரசியல் சதுரங்கப் போட்டியில் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பகடைக்காய்களாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இந்தியாவே முன்னின்று உருவாக்கிய இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணும்படி இவர்கள் வலியுறுத்துவதில்லை. இலங்கை அரசாங்கம் நியமித்த கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்கத்துக்கான ஆணைக்குழுவின் பயனுள்ள பரிந்துரைகளை அமுல்படுத்தும்படியும் இவர்கள் கோருவதில்லை.

பதிலுக்கு இலங்கை அதிபர் மகிந்த ராஜபக்சவை போர்க் குற்றவாளியாக்கி சர்வதேச நீதிமன்றில் நிறுத்தி விசாரிக்க வேண்டும். இலங்கை மீது பொருளாதாரத் தடை வீதிக்க வேண்டும். இலங்கையில் (தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டும்) கருத்துக் கணிப்பு நடாத்தி, இலங்கையில் தமிழர்களுக்குத் தனியான நாட்டை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் எனக் கோரி வருகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் இவர்களது இந்தக் கோரிக்கைகளுக்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் எதிர்போக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் கிடையாது. சொல்லப்போனால் தமிழக அரசியல்வாதிகளின் நியாயமற்ற கோரிக்கைகளும், நடவடிக்கைகளும், இலங்கையிலுள்ள தமிழ் மக்களுக்கு மேலும் மேலும் அவலங்களையே உருவாக்கும் என்பதை, இந்த சுயநல அரசியல்வாதிகள் தெரிந்து கொண்டும், தமது தேவைகளுக்காக அவ்வாறு செய்கின்றனர்.

அதேநேரத்தில், தமிழ்நாட்டிற்குச் செல்லும் இலங்கையர்கள் மீதும், அங்குள்ள இலங்கைக்குக் சொந்தமான உடமைகள் மீதும் சில தமிழ் தீவிரமான அமைப்புகள் தாக்குதலும் நடாத்தி வருகின்றன. ஆனால் மறுபக்கத்தில் இலங்கைக் கடல் பகுதியில் தமிழக மீனவர்கள் அத்துமீறி மீன் பிடிக்க அனுமதிக்க வேண்டும் என அடம் பிடிக்கின்றனர். இலங்கையில் உள்ள விவசாய நடவடிக்கைகளில் தமிழகத்

தொழிலாளர்களை வேலை செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும் என வேண்டுகின்றனர். தமிழகத்தின் சகல விதமான உற்பத்தி பொருட்கள், மூன்றாந்தர சீனிமா குப்பைகள், வெளியீடுகள் என்பனவற்றுக்கு இலங்கை சந்தையாக இருக்க வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கின்றனர். இது என்ன வகையான நீதி என்று தெரியவில்லை.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் மிகவும் மோசமான ஒரு பாத்திரத்தை வசீக்கும் இன்னொரு தரப்பினர், அதே தமிழ் மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று, அவர்களின் பிரதான பிரதிநிதி என்ற பெயர்ப்பலகையைத் தாங்கி நிற்கும் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினர் ஆகும். அவர்கள் தமது கையாலாகாத்தனத்தை மறைப்பதற்காக எடுத்ததெற்கெல்லாம், 'சர்வதேச சமூகம் உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறது, அது இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையைக் கவனித்துக் கொள்ளும்' எனச் சொல்லி வருகிறார்கள்.

ஆனால் சர்வதேச சமூகம் தனது நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு ஏற்பச் செயல்படுகிறதெயொழிய, இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்காகச் செயற்படவில்லை என்பது இந்தக் கூட்டமைப்பினருக்குத் தெரியாததல்ல. இருப்பினும் சர்வதேச நாடுகள் நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளை அமுல்படுத்துப்படியாவது இலங்கை அரசைக் கோருகின்றன. கூட்டமைப்பினர் அதைக்கூட செய்யத் தயாரில்லை. ஜெனீவாவில் அமெரிக்கா கொண்டுவர உள்ள தீர்மானம் நல்லிணக்க ஆணைக்குழு பரிந்துரைகளை அமுல்செய்யக் கோருவதையே பிரதான கருப்பொருளாகக் கொண்டுவந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அந்தத் தீர்மானம் தமக்குத் திருப்தியானதல்ல என கூட்டமைப்பு கூறுகிறது. கூட்டமைப்பின் நோக்கம் இலங்கை அரசை ஆக்கபூர்வமாகச் செயல்படத் தூண்டுவதல்ல. மாறாக அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலக சக்திகள் மூலம், ஜனாதிபதி ராஜபக்சவை போர்க் குற்றவாளியாக்குவதும், அவருடைய அரசைக் கவிழ்க்க வைப்பதும்தான் அவர்களது நோக்கம்.

அத்துடன் இந்தியா உட்பட இலங்கைத் தமிழர் நலனில் அக்கறை உள்ள சக்திகள் குறைந்த பட்சம் 13ஆவது திருத்தத்தையாவது நடைமுறைப்படுத்துமாடி இலங்கை அரசைக் கோருகின்றனர். ஆனால் கூட்டமைப்பினர் அதைக்கூட கோருவதில்லை. மாறாக 13ஆவது திருத்தத்தைத் தாம் ஏற்கப் போவதில்லை என அடிக்கடி வீராப்பு அறிக்கைகளையும் விடுத்து வருகின்றனர். பதிலுக்கு தமது திட்டம் என்ன என்பதையும் முன் வைக்கிறார்கள் இல்லை. இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள நாடாளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவிலும் பங்குபற்ற மறுத்து வருகிறார்கள். அப்படியானால் கூட்டமைப்பினரின் நோக்கம்தான் என்ன?

அவர்களது நோக்கம் தாம் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்கு விசுவாசத்துடன் தீர்வு காண்பதல்ல. மாறாக ஏதாவது தீர்வுகள் வராமல் செய்வதற்காக எதிர்ப்பு அரசியலையும், குழப்பங்களையும்

செய்வதுதான் அவர்களது ஒரே நோக்கமாக இருந்து வருகிறது.

இத்தகைய ஒரு சர்வதேச, பிராந்திய, உள்நாட்டு அரசியல் சூழ்நிலையில் இலங்கை அரசு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை எதிரிகளே தெளிவாக அரசுக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றனர். ஆனால் இலங்கை அரசோ அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அல்லது புரிந்து கொண்டு அரசியல் உள் நோக்கங்களுடன் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யாமல் செயற்பட்டு வருகின்றது.

இலங்கை அரசு 30 வருடப் போரை வெற்றிகரமாக முடிவுக்குக் கொண்டு வந்ததை யாராவது பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இடம் பெயர்ந்த மக்களை மீளக் குடியேற்றியதையும், பல்லாயிரம் புலிப் போராளிகளுக்கு புனர்வாழ்வு அளித்ததையும், வடக்கு கீழ்க்கில் மேற்கொள்ளும் துரித அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளையும்கூட பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஆனால் நாட்டில் நீண்டகாலமாக புரையோடிப்போயுள்ள இனப் பிரச்சினைகளுக்கும், சிதைந்து போயுள்ள இன உறவுகளுக்கும் தீர்வு காண்பதற்கும், முடமாசிப் போயுள்ள ஜனநாயகத்துக்கு புத்துயிர் ஊட்டவும் இந்த நடவடிக்கைகள் மட்டும் போதுமானவையல்ல.

'உறியிலே நெய் இருக்க ஊரெல்லாம் அலைவானேன்?' என்ற முதுமொழிக்கிணங்க, இவற்றுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு அரசாங்கத்தின் கைவசமே வழிவகைகள் உள்ளன. இலங்கை அரசாங்கம் 1987இல் இந்தியாவுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தில் உள்ள 13ஆவது திருத்தத்தை உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தினாலே இலங்கையின் நீண்டகால இனப்பிரச்சினை தீர்வதுடன், இனங்களுக்கிடையில் நல்லுறவும் ஏற்படும். தேசிய நல்லிணக்கமும் ஏற்படும். அதேபோல அரசாங்கம் தானே நியமித்த கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்கத்துக்கான ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளை முழுமையாக அமுல்படுத்தினால், தேசிய நல்லிணக்கம் மேலும் பலப்படுவதுடன், ஜனநாயகமும் செழுமைப்படும்.

இந்த இரண்டு நடவடிக்கைகளையும் அரசாங்கம் தயக்கமும், தாமதமும் இன்றிச் செய்யுமாக இருந்தால், மேற்கத்தைய நாடுகளின் ஜெனீவாத் தீர்மானங்களோ, தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளின் தெருக்கூத்துகளோ, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் குழி பறிப்புக்களோ பாதிப்பை ஏற்படுத்த அறவே வாய்ப்பில்லாமல் போகும். காலம் கடந்தாலும், இப்பொழுதாவது இதை உணர்ந்து அரசாங்கம் செயல்படுமா? *

“நமது அன்றாடப் பணிகளை நாம் எப்போதுமே செய்து வர வேண்டும். ஒவ்வொரு நிலைமையையும் சந்திப்பதற்கு, எப்போதுமே தயாராக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், நிலைமை எப்போது எப்படி மாறும் என்பதை முன்கூட்டியே கண்டுகொள்வது அனேகமாக இயலாது”.

—லெனின்

இலத்தீன் அமெரிக்காவின் நம்பிக்கை நட்சத்திரம் ஹுவே சாவேஸ் காலமானார்!

இலத்தீன் அமெரிக்காவின் 'இரண்டாவது காஸ்ட்ரோ' என வர்ணிக்கப்பட்டவரும், அமெரிக்காவின் சிம்ம சொப்பனமாகத் திகழ்ந்தவருமான வெனிகுலா ஜனாதிபதி ஹுவே சாவேஸ், இரண்டு வருடப் பற்றுநோயால் அவதிப்பட்ட பின்னர், சிகிச்சை பலனின்றி 2013 மார்ச் 5ஆம் திகதி காலமானார். அவரைக் காப்பாற்றுவதற்கு கியூபாவின் மிகச் சிறந்த பற்றுநோய் சிகிச்சை நிபுணர்கள் கடந்த இரண்டு வருடங்களாகப் போராடிய போதிலும் முடியாமல் போய்விட்டது.

14 வருடங்கள் வெனிகுலாவின் ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்த சாவேஸ், முன்னர் வெனிகுலா இராணுவத்தில் ஒரு அதிகாரியாகப் பணியாற்றியவர். 1992இல் அப்போதைய வெனிகுலா அரசுக்கு எதிராக இராணுவச் சதி ஒன்றில் ஈடுபட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில்

வைக்கப்பட்டவர். பின்னர் பொதுமன்னிப்பில் விடுதலையான அவர், 1998இல் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெனிகுலாவின் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவானார்.

ஜனாதிபதியாகத் தெரிவான பின்னர், சாவேஸ் உள்நாட்டில் மேற்கொண்ட தீவிரமான சோசலிசப் பாணியிலான நடவடிக்கைகளாலும், அமெரிக்காவுக்கு எதிரான ஆக்ரோசமான வெளியுறவுக் கொள்கையாலும், கியூபாவுடனான நெருக்கமான உறவுகளாலும் உலகின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தவர். ஐநா சபைக் கூட்டங்களில் அமெரிக்காவைக் கண்டித்துக் காரசாரமாக உரையாற்றி அமெரிக்காவினதும், அதன் கூட்டாளி நாடுகளினதும் இராஜதந்திரிகளை வெளிநடப்புச் செய்ய வைத்தவர்.

எண்ணெய் வளம்மிக்க வெனிகுலாவின் நட்புக் கரங்களை அமெரிக்காவுக்குப் பிடிக்காத நாடுகளான சீனா, வட கொரியா, வியட்நாம், ஈரான், முன்னாள் லியியா - ஈராக் ஆட்சியாளர்கள் போன்றவர்களுக்கு நீட்டியதால், அமெரிக்காவின் தொடர் வெறுப்புக்கு ஆளானவர் சாவேஸ். அவரது புரட்சிகரக் கொள்கைகளால் கோபமடைந்த பிற்போக்கு சக்திகள், அவரது ஆட்சிக்கு எதிரான சதி முயற்சியொன்றில் 2002இல் ஈடுபட்ட போதிலும், தேசபக்த இராணுவத்தினதும், மக்களினதும் ஆதரவுடன் சாவேஸ் அதை வெற்றிகரமாக முறியடித்தார்.

தனது நாட்டின் அபரிமிதமான எண்ணெய் வளத்தை ஆண்டாண்டு காலமாகக் கொள்ளையடித்து வந்து அந்நிய எண்ணெய் கம்பனிகளிடமிருந்து - பிரதானமாக அமெரிக்கக் கம்பனிகளிடமிருந்து - மீட்டெடுத்துத் தேசியமயமாக்கியதால் கிடைத்த செல்வத்திலிருந்து அரசாங்க உணவுப் பண்டகசாலைகள், குறைந்த வாடகையிலான வீட்டுத்

திட்டங்கள், இலவச மருத்துவ மற்றும் கல்வி வசதிகள் என்பவற்றை ஏற்படுத்தியதால், வெனிகுலாவின் ஏழை எளிய மக்களின் பெரும் ஆதரவைப் பெற்றார். அதன் காரணமாக இருமுறை ஜனாதிபதித் தேர்தல்களிலும் வலதுசாரி வேட்பாளர்களைத் தோற்கடித்து வெற்றிவாகை சூடினார்.

2009இல் சாவேஸ் நிகழ்த்திய உரையொன்றில், "இங்கு ஒரு புரட்சி வருகிறது. அதை எவராலும் தடுக்க முடியாது" எனக் குறிப்பிட்டுத் தனது புரட்சிகரத் திட சங்கற்பத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

சாவேஸ் மரணமடைந்துவிட்ட பின்னர் கியூபாவின் புரட்சித் தலைவர் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ வெளியிட்ட இரங்கல் அறிக்கையில் "எனது புதல்வரை இழந்து விட்டேன்" என மிகவும் உருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். காஸ்ட்ரோவுக்குப் பின்னர் இலத்தீன் அமெரிக்காவின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் புரட்சிகர இயக்கத்தை வழிநடாத்திச் செல்வார் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட சாவேஸ் அவர்களின் மரணம், இப்போதைக்கு இட்டு நிரப்ப முடியாத வெற்றிடமொன்றை விட்டுச் சென்றுள்ளது.

சாவேஸ் என்ற மிகப்பெரிய ஆளுமையை வெனிகுலா மக்கள் இழந்துவிட்ட நிலையில், அந்நாட்டின் எதிர்காலத்தைத் தலைகீழாக மாற்றியமைத்து, திரும்பவும் ஏகாதிபத்தியத்தின் வேட்டைக்காடாக்கும் நப்பாசையில் உலகப் பிற்போக்கு சக்திகள் இருந்து வருகின்றனர். ஆனால் சாவேஸ் உருவாக்கிய வெனிகுலாவின் ஆளும் கட்சியான ஐக்கிய சோசலிசக் கட்சியும், வெனிகுலாவின் மக்களும் தமது அன்புக்குரிய தலைவர் சாவேஸின் பாதையில் தொடர்ந்தும் முன்னேறிச் செல்வார்கள் என நம்பலாம். - பொன்மதி